

Á½IVOT, LĀ•SKA, DLUHY A ... XXIII.

ĀšterĀ½, 31 leden 2012

Tak, a zas jednou máme SibiĀ™. Nemám to rád. Ale uznávám, Ā¾e není vhodné stĀ>Ā¾ovat si, jelikoĀ¾ je témĀ>Ā™ únor a z slibované kruté zimy dosud nic nebylo. O to veselejší to moĀ¾ná bude teĀ•. Na fakultĀ se nás pĀ™ímo zaĀ•inají dotýkat úsporná opatĀ™ení. Dokonce reálnĀ hrozí sníĀ¾ování platĀ™.

Dokonce reálnĀ hrozí sníĀ¾ování platĀ™. JelikoĀ¾ to si opravdu jaksí nemĀ™Ā¾u dovolit, našel jsem pár firem, kde byl o mne pĀ™ímĀ™ený zájem. Nic se nedá dĀ>lat. Uvidíme dneska, jaký smĀ>r to nabere. „Jirko, prosím tĀ>, snad nechceš ještĀ> i v tomhle mrazu ven bez Ā•epice?!“ Pavlínino bĀ™icho se zjevilo ve dveĀ™ích do loĀ¾na za ním se zjevila Pavlína, ruce podepírající záda v typické póze tĀ>hotných Ā¾en.

„Lásko, já spĀ>chám...“ „Umrznou ti uši, nebo minimálnĀ nastydneš, já tohle prostĀ nechápu...“ nevĀ>Ā™icnĀ kroutila hlavou. „DyĀ¥ zdraví je pĀ™ece mnohem dĀ™leĀ¾itĀ>ješí jak tĀ> byl pĀ™í kaĀ¾dé pĀ™íleĀ¾itosti frajer...“

„Pavlínko, dĀ>lám to tak celý Ā¾ivot, nikdy mi nic nebylo, nesnaĀ¾ se prosím tĀ> teĀ• zaĀ•ít uplatĀ™ovat na mne svoje probuzené mateĀ™ské pudy, jo?“

„Hele já rozumím, Ā¾e jsi nervózní protoĀ¾e jsou v práci problémy, ale zato se nemusíš na mne utrhovat,“ Ā™ekla Pavlína dotĀ•enĀ>. „Mám prostĀ o tebe starost. Fakt mi nepĀ™íjde normální bĀ>hat s holou hlavou v minus deseti, sorry.“ BĀ™icho se otoĀ•ilo a zmizelo z dohledu. ZavĀ™elo za sebou dvĀ™e dokonce. Sakra den i tobĀ>. ONA Kurník i s chlapem ješitným. Jestli teĀ• dovleĀ•e domĀ™ nĀ>jakou infekci, uškrtím ho. Jen co Myška v poĀ™ádku. Lehla jsem si zpátky do postele. Na bok, jak jinak. BĀ™icho uĀ¾ tlaĀ•í a tahá docela dost. JeštĀ> pĀ>t týdnĀ™... NĀ>jak to musím vydrĀ¾et.

VlastnĀ tohle bude první zima, kam mi pamĀ>Ā¾ sahá, co se nedostanu na hory. No jo no, Ā•lovĀ>k opravdu nemĀ™Ā¾e mít všechno. Pokud tedy není Verešová. V pĀ™ípadĀ, Ā¾e je Ā•lovĀ>k Verešová, mĀ™Ā¾e klidnĀ vzít kojchĀ™vu, kombinézu za sto tisíc, zlaté vázání a nechat se fotit ve Špindlu. Vsadím se, Ā¾e se na ty lyĀ¾e ani neumí postavit. Je to k vzteku, jakou nám Slovenkám dĀ>lají rĀ™zné Verešové, Paroubkové a Jakubiskové reklamu.

Ale já teĀ• mám úplnĀ jiné starosti.

Budu mámou. NĀ>kdy mám pocit, Ā¾e je to všechno úplnĀ neskuteĀ•né. KdyĀ¾ má nĀ>kdo osloví

„maminko“, mám divný pocit. To jako já? To je o mnĀ>?

Jak vĀ™bec zvládnou tu odpověďnost, být pro nĀ>koho tou nejdĀ™leĀ¾itĀ>ješí osobou na svĀ>tĀ>? DokáĀ¾u vĀ™bec být dĀ™ mámou?

Podle všeho je docela jednoduché vychovat neurotika, narkomana, nebo dokonce nĀ>jakého Breivika. Nebo aspoĀ™ nešĀ¥astného lĀ™zra. Vypadá to, Ā¾e staĀ•í vĀ>novat dítěti trochu málo, nebo naopak trochu moc pozornosti, klást na nĀ>j trochu málo, nebo naopak trochu moc poĀ¾adavkĀ™, poskytnout mu trochu málo, nebo naopak trochu moc podnĀ>tĀ™, aktivit, vĀ>cí. A já bych samozĀ™ejmĀ> chtě>la, aby fazulka byla dokonalá. Krásná po mnĀ> (a po Jirkovi), inteligentní po Jirkovi (a po mnĀ>). Milá, citlivá, empatická (po mnĀ>), a zároveň asertivní, sebevĀ>domá a cílevĀ>domá (po Jirkovi). Aby mĀ>la výtvarný (po mnĀ>) a hudební (po Jirkovi) talent. SamozĀ™ejmĀ> aby pĀ™ekypovala zdravím. Fakt je asi lepší mít dĀ>ti v dobĀ>, kdy Ā•lovĀ>k tyhle vĀ>ci tolik neĀ™eší. NĀ>jak se to všechno semele a nĀ>jak to všechno dopadne. NĀ>kdy líp, nĀ>kdy hĀ™Ā™. Ale já se opravdu snaĀ¾ila. Na dítěti jsme zaĀ•ali „pracovat“ kdyĀ¾ mi bylo pĀ>tadvacet.

A aĀ¥ nĀ>kdo zkusí Ā™íct Ā¾enského po Ā•tyĀ™icítce, co se jí koneĀ•nĀ povedlo otĀ>hotnĀ>t, Ā¾e by moĀ¾ná bylo lepš tak. Obrátila jsem se na druhý bok. KromĀ> toho musím pĀ™esvĀ>dĀ•it Jirku, Ā¾e Maruška fakt ne-é. ON Asi mráz vlez uĀ¾ i do hlavy. PĀ™emek se rozĀ•ílil, protoĀ¾e mu v pĀ™edávacím protokolu neseďlo jedno slovo – aby s všiml, Ā¾e máme slušnĀ> vyĀ™ízenej prĀ™švih, to ho ani nenapadne. Práskl jsem dveĀ™ma a š jsem se lehce projít. MoĀ¾ná bude docela rozumné zmĀ>nit místo. Ale byla by to škoda, navíc teĀ• zrovna není doba na nĀ>jaké riskování. Je to vĀ™bec normální, rodit v mém vĀ>ku? Tedy, ne Ā¾e bych mĀ>l strach zrovna o postavu.

Spíš o to, jestli opravdu té fazulce Ā•lovĀ>k dá ještĀ> nĀ>co kvalitního. Aby si mĀ> neuĀ¾ila uĀ¾ jen jako starýhšedivýho morouse. Vybavil se mi Standa, ten rodil taky po Ā•tyĀ™icítce a kdyĀ¾ jsem ho mĀ>l loni v létĀ> moĀ¾nost v nĀ>I jsem pocit, Ā¾e by skákal štĀ>stím. Jirko … mĀ>l jsi to zváĀ¾it.Houby. Mysli hlavou, a ten rampouch z ní vyndej. Maruška bude krásný dítě a Pavlína, jen co se smíĀ™í s tím, Ā¾e Olivie to být nemĀ™Ā¾e, ta nejšĀ¥astnĀ>ješí máma na svĀ>tĀ>. A hlavnĀ … docela urĀ•itĀ> ji jednou neopustí, takĀ¾e mĀ™Ā¾u klidnĀ nĀ>kde ve starobinci.

Nebyly to špatný úvahy. A hlavnĀ to dneska v práci uteklo a v domĀ> uĀ¾ na schodech, to vonĀ>lo.

„Ā€Eau láska, tady to krásnĀ voní,“ zavĀ™el jsem za sebou dveĀ™e a byl rád, Ā¾e jsem koneĀ•nĀ zase v tep

„Jak je, Maruška dneska nezlobila?“ pĀ™istoupil jsem k PavlínĀ, která stála u plotny a políbil ji na

krk. „Jestli ti to bĀ™íško ještĀ> trochu naroste, nebudeš mít dost dlouhé ruce,“ zasmál

jsem se, protoĀ¾e jsem si všiml, Ā¾e je nucena stát pĀ™l metru od linky, místo u ní.“

„Ahoj miláĀ•ku, já myslela, Ā¾e mi ruce budou rĀ™st v pomĀ>ru k bĀ™ichu, nebo jak si to pĀ™íroda pĀ™edstavuje?“ usmála se.

„Poslouchej...“ zaĀ•ala váĀ¾ným tónem. „ProstĀ to nemĀ™Ā¾e být Maruška.“

„ProĀ• by to nemohla být Maruška, prosím tĀ>? Co máš proti Marušce?“„No

protoĀ¾e Maruška je vlastnĀ Mária.“

„Mária?“

„No jistĀ. Marie to je. A to je slovensky Mária.“„ProbĀ™h Mária. To zní jako nĀ>jaká postava, co jí

hrála Viera Strnisková.“Pavlína se rozchechtala. „Ā½e tys jako dítě sledoval pondĀ™lní televizní inscenace z

Bratislavy. Haha to je dobrý, Ā¾e si pamatuješ Vieru Strniskovou.“

„JistĀ, ty slovenské pondĀ™lky jsem mĀ>l moc rád. BoĀ¾ídara Turzonovová hrála vĀ>tšinou ruské

„lechtíny. Ale nejlepší byla samozřejmě Studenková.“
„No jistě... to jsem si mohla myslet. To je přeměsná tvář typ, neřáde. Nicméně jsme odbočili od
Márie.“ „To je blbost lásko. Maruška je prostě Maruška. Āádná
Mária.“ „To jako by měla v rodném listě přímě Maruška? To lze?“ „Já myslím, že
dneska už ti na matrice zapíšu skoro cokoli.“
„Ale stejně. Maruška je jako pohádková bytost. Pro jednadvacáté století se to vůbec
nehodí.“ „No vidíš, a já mám staré pohádky právě rád. Asi se taky nehodím pro jednadvacáté
století.“ „Lásko neřil. Jinak jsi velice moderní muž,“ políbila mě. O hodně dýl, jak normálně v
ase přímě ve mě. „Myška má divadlo, že?“ „na chvíli si oddělila rty.
„Jojo, máme asi hošku,“ usmál jsem se na ní a opatrně jsem ji sunul přímě sebou směrem ložnice.
„Něpřímě se nic?“ „Stejně to bude Olivie...“ „začla mumlat, a tak jsem ji raději velice
něně, ale zcela umlél.“

ROMAN